

Lukas Jankūnas

Studentas, 22m.

07-18

Ankstyvas rytas, tikslaus laiko nežinau – neturiu laikrodžio, dar ir nežinau, kas turi. Ką tik prabudau po ilgos nakties ankštoje traukinio lovelėje, esame kažkur netoli Maskvos. Arnoldas, kaip visuomet, rūpinasi visais ir dar su trumpikėmis prabėgo pažiūrėti ar visi esame, lyg naktį būtume sugalvoję bėgti.

Išaušus jau kitoje sienos pusėje, atrodo, ne daug kas pasikeitė, tik į akis krenta, keistais žalsvais ir melsvais atspalviais nudažyti kone visi pastatai.

Po vakarykštės gana pompastiškos dienos, šiandienos ramuma tikrai džiugina.

Maskvos sinonimas turėtų būti „kamštis“. 10h ryto pajudėjome iš stoties ir iki pat ambasados plaukėme vienu kamščiu. Tiesa, visiems labai malonu buvo tai, jog mums tik išlipusius iš traukinio pasitiko Lietuvos ambasadorius Rusijoje su savo pagalbininkais. Palydėjo iki mikroautobusiuko, kuris mus turėjo nuvežti iki Lietuvos ambasados Rusijoje. Aišku, vien sulipimas su visa manta į ganėtinai ankštą autobusiuką tapo tam tikru nuotykiu ar iššūkiu. Vieni daiktus kišo per priekį, kiti per galą, kas lipo per sėdynes kad atsisėstų, nes praėjimas užstatytas mūsų kuprinėmis. Kas atsisėdo pirmas, vėliau buvo iki kaklo apkrautas daiktais. Ta kartą užtrukome gan ilgai, bet su kiekvienu kartu tai darant įgavome patirties ir laiko tarpas tam padaryti trumpėjo. Ir kojoms vis daugiau vietos atsirasdavo.

07-19

Dar pompastiškesnė nei vakarykštis išlydėjimas galėjo būti tik Maskva. Teko būti ir didesniuose miestuose, bet nei viename pastatai taip neužgniaužė kvapo kaip Maskvoje. Neįsivaizduojamo dydžio gyvenamieji namai, kuriuose, atrodo, galėtų sutilpti visi mano gimtojo Kelmės rajono gyventojai. Begalės eismo juostų, spūstys, pašėlęs ritmas, kičas. Į akis krito ir tai, kad per visą laiką Maskvoje, atrodo, nemačiau nei vieno paprasto kelininko ar statybininko baltaodžio. Maskvoje taisyklė – klientas visad teisus, atrodo, visai negalioja. Mums užsukus į parduotuvę ar išsikeisti pinigų, moteris gavusi

darbo atrodė nustebusi ir supykusi, toks vaizdas, kad jiems geriau sėdėti ir nieko neveikti, vis tiek alga nekis. Ar tai socializmo palikimas ar asmeninės savybės – nežinau. Vienus iš mūsų tai pralinksmo, kitus truputi suerzino, bet pinigų mums vis tiek iškeitė.

Butovski poligonas. Virš 20 000 žmonių palaidota ten, tiesiog tranšėjose, smulkūs vagiškai, neįgalūs asmenys, žudikai, šventikai, mokslininkai, valstybės priešai, visi kartu suversti į vieną duobę. Beklausydamas Igorio tyliai džiaugiasi. Džiaugiasi, kad mūsų Lietuvėlė tais metais dar nebuvo didelėje sovietų įtakoje, nes kas žino, kas bebūtų likę.

Dar labiau stebino tai, jog Igoris atsakinėdamas į, aišku, dažnai drąsius mūsų lietuvių klausimus, labai stipriai rinko žodžius, kartais nusukdavo atsakymą ar pusiau nuleisdavo negirdomis. Kartais atrodė lyg jau buvo suplanavęs visus atsakymus.

07-20

07:30val. Fokas ką tik visus pažadino. O mano galva... Jau geriau bučiau anksčiau ėjęs miegoti...

Gerai, reikia susikaupti, ir keltis.

Tarp 8-9h vakaro. Pagaliau palikom Maskvą. Laukiu nesulaukiu kada pagaliau pasieksime Igarką, ir ją supančią žalumą. Nors, galiu pasakyti, būsimas skrydis kažkokiu „kukuruzniku“ Krasnojarskas – Igarka truputį neramina.

Šiandien apsilankėme šiuolaikiškame ir labai patraukliame gulago muziejuje. Mus pasitiko puikus gidas, pilnas įdomių istorijų. Gaila, organizmas miego trūkumą užsimanė kompensuoti būtent ekskursijos sąskaita. Dabar jau žinom, kad mūsų gidas mus visus pasikvietė į Facebook draugus ir akylai seka mūsų projekto eigą.

Nežinau ar dėl to, kad ta Maskva mane slegia ar kaip nors kitaip paveikė, ar man reikia daugiau laiko adaptuotis prie naujųjų draugų, bet šiandien jau susilaukiau pirmųjų komentarų, jog mažai kalbu.

Visi Lietuvos ambasados darbuotojai be išimties buvo tikrai labai svetingi ir ypač mielas ir pareigingas pasirodė Marijus, kuris mus lydėjo visos viešnagės metu – buvo gidas, vertėjas, patarėjas ir draugas.

Tapinas daug ir drąsiai kalba, pažiūrėsim kaip kryžius darys... Viskas reikia pailsėti nuo miesto ir žmonių.

07-21

Sėdžiu lietuvių kapinėse prie paminklo kurį 2000 metais pastatė čia buvę lietuviai. Kiti liko sėdėti prie laužo, atsiskyriau, noriu pailsėti nuo visų.

Vakar pagaliau atvykome į Igarką, visi pervargę, bet laimingi, nežinia ar dėl to, kad mūsų misija jau visai čia pat, ar dėl to, kad baigėm skrydį 40 vietų „kukuruzniku“. Beje, tas skrydis nebuvo jau toks ir blogas. Nusprendžiame nelaukti autobuso ir pradėdame žingsniuoti į keltą, esantį maždaug už kilometro. Nors dar rytas, užpoliaratyje saulė jau aukštai, kaitina perdžiūvusią žemę, žmonės, nesuprasi, atrodo, lyg ir abejingi mūsų pasirodymui, lyg ir šnairuoja per petį, skenuodami mus.

Tuoj pat mus pasitinka monumentalus ir senas sovietinis užrašas „IGARKA“, žinoma, vis dar su visa atributika, tik šiek tiek aprūdijęs, aprūnijęs. Čia pat, iš už posūkio išlindo ir buvusių ištaigingų kultūros rūmų bei milžiniško medienos kombinato griaučiai, vaizdas bent trumpam priverčia visus išsižioti. Tolyje matosi ir bjaurūs naujosios mūrinės Igarkos daugiabučiai ir didžiuliai metaliniai rezervuarai, greičiau Naftos saugyklos. Maniau, kad Igarkos uostas, kaip ir kombinatas, jau visai miręs, bet pasirodo, dar porą kranų stovi čia. Matyti ir vienas kitas praplaukiantis laivas.

Persikeliame keltu, patenkame į Igarką, mus pasitinka savivaldybės darbuotoja, kuri pasako, jog nakvosime ne mokykloje ar darželyje, bet svečių namuose. Pasirodė, kad Arnoldas liko nepatenkintas. Bet nieko nesakėme, juk tik viena nakvynė. Jau operatyviau sulipome į autobusiuką ir pajudėjome miesto link. Vaizdas pro automobilio langą kartais stebino, kartais virpino širdį. Griuvėsiai ir dulkės visur, atrodo, skurdas tiesiog smelkte smelkėsi iš visų pusių. Kuo arčiau miesto, tuo daugiau pastatų atsiranda, dažniausiai apleistų ir jau niekam nereikalingų. Matyt, išliko tie, kurių nepasiglemžė čia siautę gaisrai ir vandalai.

Patekus į Igarkos centrą vaizdas toks... šiaip sau. Kambariai – šiaip sau. Dušai – juo labiau, virtuvėlė – juo labiau... Greitai pradėjome tvarkyti reikalus, Arnoldas su Andriumi išvažiavo tvarkyti reikalų į miestą, užregistruoti mus, pasirodyti merui ir panašiai.

Mes visi likome tam, kad užsiregistruotume svečių namuose. Pirmas darbas iškart įneša sumaištį, nes viską reikia pildyti kirilica. Visi bijom suklysti: o kas bus jei ne taip? Apgaviku pavadinis? Juo labiau, kai vadovai liepė elgtis atsakingai, vaikščioti grupelėmis, o geriau – išvis nevaikščioti. Nuėjome maisto, kažkaip visiems nejauku nedrąsu. Vėliau, po pietų, Arnoldas su Andriumi ir savivaldybės darbuotoja išvyko ieškoti kapinių, Karolis su Vaidotu ieškojo po visą miestą kaip susisiekti su Lietuva. Dalis mūsų likusiųjų nuėjo miegoti, o mes keliese – išsimaudyti į Jenisiejų. Pirmosios mūsų maudynės užpoliaratyje tikrai visiems pakėlė nuotaiką ir klegėdami patraukėme atgal į svečių namus. Vakare susirinko jau beveik visa grupė ir nusprendėme apeiti visą miestelį ir aplankyti ten esančius svarbiausius objektus. Mane stebino tenykščių vairuotojų atsargumas ir drausmė, nors ir nesuprasi ar jie ten keliu ar kiemu, ar dar bala žino kuo važinėja, bet visi tvarkingai rodydavo posūkius ir laikydavosi eismo ženklų nurodymų. Bet kuriuo momentu galėjai išvysti po miestą patruliuojančius policininkus. Ir štai tas momentas kai pilka ir nedraugiška Igarka pakeitė savo veidą – mums pabaigiant ekskursiją iš už nugaros pasigirsta žodžiai: „Labas Vakaras“. Tai Olga – mažutė senyva moteriškė, gyvenanti Vilniuje, atvykusi čia į Igarką po 20 metų pertraukos atsisveikinti su savo gimtuoju kraštu. Jos žodžiais tariant, Igarka atrodo kaip po karo jam net neįvykus. Kuomet ji išvažiavo, Igarkoje didelė dalis įmonių dar veikė. O dabar nieko nelikę. Ir žmonių keturis kartus mažiau.

Po šio netikėto mums susitikimo Igarka tapo jau jaukesne ir mielesne vieta, lietuviški žodžiai visiems praskaidrino niūrų vakarą. Taip pakiliomis nuotaikomis su pažadais dar susitikti su Olga patraukėme atgal į gostinicos kambarius.

P.S. kokie skanūs tie rusiški ledai:D.

Praėjusią naktį vėl prastai miegojau, bet ne dėl savo kaltės. Marčius su Karoliu iki 1h nakties mėgino savo mažųjų kompiuteristų įgūdžius. Naktis balta, nuo dienos skiriasi tik tuo, kad nesimato saulės horizonte. Tai, turbūt, irgi nepadėjo užmigti.

Na ką – pusryčiai. Prisipilame šlykštaus vandens pilnus 5l bambalius ir jais apsimuturiuojame. Kai kurie vaikinai neša daugiau nei 30kg svorį. Sunku, bet reikia kentėti, juk tik 5km ėjimo. Prieš eidami tiesiai į kapines užsukame dar į porą vietų mieste, tarp jų ir į archyvą, kur sutikta darbuotoja, atrodo, džiaugiasi mumis, prisizada padėti viskuo kuo galės, taip pat ir parodyti senąją Igarką.

Visų nuotaikos dar labiau pakylėtos, juk jau žinome kas mums parodys senamiestį, (dar nežinome, kad to senamiesčio tiesiog nebėra), ir pagaliau judame į savo galutinį tikslą – kapines.

Po vakar dienos nepavykusių kapinių ieškojimų, Arnoldas liepė mums pasiskleisti. Plačiu pleištu einame šukuoti priešais augančio tankaus beržynėlio. Nebegaliu, pagavo azartas, įsijungia pėdsekio uoslės, atrodo suaštrėjo rega, susikoncentravau, noriu surasti tą vietą, net nepajuntu kaip išsiveržiu į priekį. Štai, žiūrėk – kryžiai: vienas, antras, trečias, visa jūra jų. Bet kažkokie ne tokie jie mums pasirodė. Prieinam arčiau, perskaitom pavardes – rusiškos. Hmm. Ne mūsų šie, einam ieškoti toliau. Bet kiek daug tų „svetimų“ kryžių. Neilgai trūkus pamatau ir mūsų pažįstamas saulutes ant kryžių! Šitie jau tikrai lietuviški. Nors per tankme ir sunku matyti, bet kur beeitum randi vis naujų ir naujų kryžių su lietuviškais vardais. Visi po truputį suprantam, koks sunkus darbas laukia mūsų, bent dalinai aptvarkyti kapinių teritoriją. Visų kapinių dydis ir būklė tiesiog pribloškė mane. Atrodo, lyg kažkas miške, kažkur už poliaračio būtų tiesiog primėtęs šimtus kryžių. Dar labiau užsivedę einam pasiimti prie kelio paliktų daiktų, įkurti stovyklavietę, ir imtis pirmųjų tvarkymo darbų. Iš to užsivedimo vėl noriu būti pirmas ir atsiskiriu nuo grupės galvodamas, kad nueisiu tiesiau, aišku taip nebuvo, gerai, kad išlindau ant jau pažįstamo keliuko, kuriuo šiandien jau ėjome. Greitai prisijungiu prie kitų, per daug savo nuotykiu niekam nesigiriu.

Pirmasis darbas, iškart pirmi režisūros elementai: „ten galit kirsti, nes nefilmuosiu, ten nekirskit, nes filmuosiu vėliau ir t.t.“ liepia Marčius. Vienu metu ir juokinga, ir smagu stebėti žmones pirmą kartą

bandančius įvaldyti mažyčius kirvukus, kuriuos atsivežėme. Kerta jie nedrąsiai, guminė ranka „vaikšto“ į visas puses kirtimo momentu, baimės jų pilnos akys turbūt ir kelnės. Bet dirbti nori visi, visi užsidegę, laimingi juokiasi, juk jau ketvirta ekspedicijos diena ir mes tik dabar gavom tikro darbo. Manęs paties laukė ir kita užduotis – iškasti duobę ir patikrinti kaip giliai yra įšalas, kurį pasiekiau jau 70cm gylyje, vaizdas tikrai įdomus. Daužosi tas įšalas kaip koks minkštas akmuo, jame matosi susisluksniavęs ledas ir purvas. Vėliau sužinojau, kad kitur tas įšalas gerokai giliau arba jo visai nėra, nes kasiau šiauriniame šlaite, kur saulė neapšviečia ir dar tankių eglių paunksmėje.

Pirmą dieną neišvengėm ir traumų, vargšas Simonas, per savo nuoširdų norą padėti, persistengė, neapsižiūrėjo ir koją pasinarino. Taip anksti, o jau vienas mūsų bokštų krenta..

07-22

Antrą darbo dieną pradėjome valyti kapinių teritorijos dalį esančia kitapus pelkės, vidurinė kapinių dalis vis dar lieka kitai dienai – kai GoPro bus paruošta. Kad galėtume padaryti time-lapse ir pamatyti mūsų valymo rezultatus. Nors darbo ir netrūksta, visiems esant super motyvuotiems darbas einasi super greitai. Per pirmą pusdienį sugebėjome beveik iki galo išvalyti teritoriją aplink antrąją kalvą. Tiesa, patyrėme ir problemų, ant surūdijusios vinies užmynė Ugnė. Tačiau trauma buvo nedidelė ir Ugnė prie komandos prisijungė dar tą pačią dieną.

Jau trečia diena Igarkoje, o mes vis dar nežinome kur mediena, žmonės ima nerimauti ar mediena išvis čia. Popiet toliau puolėm valyti dalį nuo pelkės link paminklo. Marčius mus greitai turėjo sustabdyti, nes pernelyg sparčiai artėjome prie teritorijos, kurią jis norėjo nufilmuoti su „go- proške“. Tad patraukėme į kitą kapinių dalį – valymo vis dar sočiai..

Dienos kulminacija tikrai tapo Arnoldo pranešimas per raciją. Visos dienos nuo tada kai atvažiavom į Igarką buvo žiauriai karštos, ypač dirbant visą dieną miške apsimituriavus visam iki ausų, nes puola mašalai net ir apsipurškus benz.. Reikalų netaisė ir tai, jog tyras pilstomas vanduo mums pasibaigė ir dabar turim gerti keistos spalvos ir skonio vandentiekio vandenį.. Aišku, po viso šito norim eiti į miestą nusimaudyti upėje ir nusipirkti normalaus vandens. Bet dar per pietus Arnoldas pasakė, kad

taupydami jėgas lauksim pirties dienos apsiprausimui. Tai ir sėdim liūdni prie laužo, o kas jau iš butelio mažą dušėlį pasidarė – prausėsi. Arnoldas tuomet kaip visada, per raciją praneša: jei norim išsimaudyti, duoda 10min susiruošti ir atbėgti iki „sąvartyno“ kur jo šefas merginoms pažadėjo dušą. Tai mes ir išlėkėm, merginos – į dušą kur traktoristai maudosi, o mes, penki vyrukai – po viena šlanga tiesiog ant angaro kiemo, išsimuילavome su pusšalčiu vandeniu apsiprausėme, traktoristam besijuokiant iš mūsų. Tiesa, reikia pabrėžti, kad ir mums patiems buvo ne ką liūdniau, kažin ar kas iš mūsų pasakys, kad per visą tą laiką ten turėjo geresnes naujienas.

Karolis iš miesto grįžo taip pat su nuotykiiais. Visų pirma, jį parvežę žmonės jam surengė netikėtą ekskursiją, aprodė Igarkos apylinkes. Na, pačiam Karoliui ne visada buvo linksma, nes, kaip pats sakė, nežinojo ką su juo planuoja daryti. Bet viskas baigėsi gerai, be to jis parvežė šaltinio vandens.

Tą dieną jau pradėjom kurti infrastruktūrą aplink save. Žinojau kur galim gauti dušą ir vandens bei įrankių. Radom draugus, kurie mus galėjo nuvežti ir šaltinio vandens, ir bet kur kitur kur mums reikėjo.

07-23

Vis labiau jaučiamas nuovargis, motyvacijos lygis truputėlį nukrito. Vis dar jokių žinių apie medieną. Vakar bent jau gavome patvirtinimą, kad mediena yra Igarkoje, tik kodėl ji ne pas mus – vis dar lieka neaišku, kuriame įvairias konspiracines teorijas. Toliau tęsiame tą patį atsibodusį krūmų kirtimą. Ryte pagaliau padarėm time lapse'ą kaip kertam krūmus.

Na šiandienos paguoda tai, kad vis daugiau ir daugiau kapinių sujungiame vizualiai, kuomet išskirtome tą likusį gabalėlį krūmų per vidurį, atsiveria vis didesni plotai, ir vis labiau išryškėja kapinių mastai. Nesumeluosiu sakydamas, jog jos darosi gražios. Keistai gražios.

Vakare merginoms išėjus į Banią, Marčius pasiūlo padaryti televizinę gervę iš to, ką rasime tenais, vietoje. Pasiūlymas pasirodė siurrealistinis ir šiek tiek jėgų švaistymas, bet sudomino, nes tai puiki proga pagaliau panaudoti galvą ir padaryti kažką kitokio nei vien tik krūmų kirtimas.

07-24

Sekmadienio rytas,

Šiandakt labai sušalau, pirmoji naktis kai tikrai pasidarė šalta. Laužo visus kaulus, maudžia raumenis, gelia sąnarius. Nuotaikos visai nėra, prastai miegojau, nes dažnai dėl šalčio prabudinėjau. Su Marčiumi iš pat ryto puolėme „damušinėti“ gervę. Darbo daug, motyvacijos mažai, iki pat priešpiečių besikeikdami šiaip ne taip surinkom ką galėjom, Tiesą pasakius, tada dar netikėjau, kad tai ką mes padarėm galėsime pernešti nesulaužę.. Bet kaip paaiškėjo vėliau, ne tik pernešėme, bet ta gervė atliko savo funkciją visas likusias ekspedicijos dienas.

Na, bet aš apie 11h pasidaviau prie gervės ir bergždžias ir be nuotaikos nuėjau ieškotis sau kito darbo, pavyzdžiui: kapoti krūmų... O ką jūs, mano brangieji ponai ir ponios, ateinu, o ten dainos netyla. Ir linksmos ir liūdnos, bet darbas be dainos nevyksta. Kažkaip matydamas tuos vis dar motyvuotus žmones ir pats susizgribau, ir nuotaika nuo dainų pasitaisė. Greitai ir tie mano skaudantys kaulai užšilo ir viskas praėjo.

Ai kaip ačiū merginoms, kurios sugebėjo tempti mus vyrukus į priekį, kai buvo tikrai sunku, jau atrodo kojos nelaiko, kirvis iš pavargusių rankų krenta ir jėgų nebėra, o merginos vis pirmyn atgal, pirmyn atgal – tampo tas šakas ir krūmus, visą dieną krizena, dainuoja, atrodo, nepavargsta. Nu ir pats neturi kur dėtis, susiimi, susikaupi ir toliau kirvuku mosikuoji kol kas nors pertraukėlę paskelbia.

Popiet susiėmėm, atnešėm į vietą ir iki galo padarėm gervę, netgi sugebėjom padaryti kelis pirmuosius kadrus su ja.

Vakare buvo mūsų eilė eiti į pirtį. Tai buvo tikra atgaiva ir malonumas tiek kūnui, tiek sielai. Ne vien pati pirtis, bet ir tai kad ištrūkome iš savo miško, kuriame jau buvome užsisėdėję labai ilgai. Ir visiem keista, kad tie griuvėsiai ir kažkokie neaiškios išvaizdos keliukai, kurie mus stebino pirmąją dieną, dabar tapo nepastebimi ir kažkokie savi. Nebeliko kažkokio nejaukumo ar baimės. Tiek ir žmonės, atrodo, į mus žiūri kažkaip palankiau. Nebematom tiek daug nepalankių žvilgsnių. Tiesa, merginos vakar iš pirties parsivežė gerokai daugiau šypsenų ir nuotykių nei mes.

Tiesa, ne visi ėjome pasižmonėti į pirtį, dalis mūsų – Arnas ir Simonas, turėjo apsilankyti ligoninėje. Simonas dėl savo išsuktos kojos, o Arnas šiandien bebraidydamas pelkėje, traukdamas kryžius ir kirsdamas krūmus sau po vandeniu pataikė kirviu į koją.. Įsikirto gan giliai. Taip, dar vienas vyrukas nebebuvo visiškai įgalus dirbti visu pajėgumu. Aišku, gerai kas gerai baigiasi. Arnui išvalė žaizdą, gavo dvi siūles ir paleido. Pats sakė, kad Lietuvoje dėl tokios žaizdelės greičiausiai pleistrą ir kroksą tebūtų gavęs.

Tiesa, šiandien su Foku ir Karoliu sutarėm, kad eisim pas vietinius prašyti pjūklo ir aš turėjau apsimesti, kad moku pjūklą naudoti ir kitiems neišpasakoti, kad pjūklas bus. Nuėjom – aišku, pjūklą nėra, bus rytoj.. Šiandien jau buvau arti pasidavimo, kūnas nori sustoti.. Nežinau kaip toliau dirbau.

07-25

Pirmadienis, dar vienas labai sunkus rytas, vis mažiau energijos. Vos keli žmonės dirba, kas stovykloje valgiui ruošiasi, vandenį nešioja, kas šiaip poilsio ieško, kas į miestą išmovė žaizdų persirišti ir kojų persišviesti, kas kitų reikalų. Tai ir liko gal tik 5-6 žmonės toliau valyti. Matau jėgų pas nieką jau nėra, juo labiau motyvacijos. Na tai mėginu dirbti, eiti į priekį ir kitus taip motyvuoti, su keliais žmonėmis ant pečių palakstau, nors trumpam taip pakeliu jų nuotaiką. Karolina ir Monika pradeda savo akciją. Dviese atkelinėja kryžius kuriuos gali dviese atkelti ir kurie dar pakankamai sveiki tam padaryti. Ir štai prieš pat pietus išgirstam tą garsą – pjūklas pagaliau čia. Pasirodo, Lukas su Ugne buvo vandens nuėję ir ten buvo žmonės, kurie suveikė mums pjūklą. Ūhu, kokia laimė, pagalvojom mes, dabar tai padirbėsime. Nė velnio. Pirmą bėdą – ne to tepalo į kūrą pripilta, plius senas pjūklas vos kuriasi. Užkūrėm, pjūklo grandinė bukut bukutėlė, kone greičiau su kirvuku medį nukirsti. Aišku, galastuvo mums neįdėjo. Lukas sako, stovyklavietėje yra kita grandinė einam pakeisim, gal bus geresnė.. Vos tik mums parėjus, Karolis sparčiu žingsniu įžengia į stovyklą, ir bedęs į mane ir Luką pirštu liepia bėgti paskui jį. Nei kada ko paklausi, kai pasileidom plačiu lanku per mišką aplinkui kapines, prabėgęs aplink beveik visas kapines, pastebėjau per jas žygiuojančias dar nematymas keistas žmogystas. Mes su Luku greitai užbėgome jiems už akių, atsistojome tarp jų ir už

keliadesimties metrų dirbusių kitų žmonių. Karolis ėmė nervingai vaikščioti ratais ir rékti, kad merginos tegul eina slėptis, o visi vyrai ten esantys turi ateiti pas mus. Tuo momentu adrenalinas tikrai užvirė, juo labiau, tų vaikinių veidai neatrodė intelekto sužaloti, kažką vis rusiškai keikėsi ir murmėjo, vienas telefonu kalbėjosi, galvojau, gal atsekė Karolį ir dabar visas kaimas subėgs čia. Ir kaip palengvėjo kai sužinojau, kad čia tiesiog krovikai, kurie Arnoldui su Karoliu turėjo padėti pakrauti ir iškrauti medieną. Medieną, kurią mums pagaliau atvežė iš Igarkos uosto.